

Človek hoče svojo nedeljo, in ne dá si je vzeti. Umotvor bodi še tako sijajen, brez etičnega jedra ne velja, in končni učinek njegov bodi harmonija. Pravi umetnik vidi in nam kaže vse »sub specie aeternitatis.« Znanstvo ima svoje ozemlje, umetnost svoje; človeku je potrebna ta, kakor mu je potrebno óno; umetnost ne sezaj znanstvu v področje.

V ostalem se ni bati, da ta novi nauk kakor hudournik poplavi in pokončá za večne čase, kar nam je bilo do sedaj sveto, da konec stori poeziji. Množé se znamenja zdravega prevrata. Ne, da bi se nam bilo vrniti popolnoma na stáro; oblike se izpreminjajo s časom, duh ostane. Brez skrbi torej!

In ti, skromnega naroda, ki nima besede v svetovnem slovstvu, skromni sin, ki si želel in poskusil tudi v tem zmyslu kaj biti svojim bratom; ne begaj se. Če se ti tudi ni posrečila nikaka »eterna pagina«, če tudi nisi ustvaril ničesar, kar bi bilo »aere perennius«, miren bodi. Morebiti si pa vendar pogodil kako besedo, ki je človeku kar rosna kaplja žejni cvetici. Popotnik si govoril popotniku bratu: Prijatelj, trudna sva; sédiva sém v to senco in pogovoriva se malo. Glej, jaz sem doživel to; ali si ti tudi izkusil kaj takega? Mene veseli to, in to me žali, — ali tudi tebe? — Tako! in zdaj vemiva spet v roko popotni les! —

Izpremembra.

Kot v noči jasen meteor
Pretrga temnosiv obzor,
Podoba tvoja je nekoč
Razjásnila mi duše noč.

In kakor še jesenske dni
Cvetico solnčni soj vzbudi,
Pognala je ljubezen kal
Iz zapuščenih srčnih tal.

Iz popja se je cvet razvil,
Z zelenjem mnog mi grob pokrila, —
Srcé — grobóv prej kraj prostrta,
Sedaj cvetoč je rožni vrt.

S. L. Mozirski.

